

izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.80
za četrlet „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnilstvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Delalniki katol. tis-
kovnega društva do-
bitvoje list brez po-
stne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesemari Meti dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rekopis se ne vra-
čajo, neplačani Meti
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vretice,
če se natise enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 26.

V Mariboru, dne 30. junija 1898.

Tečaj XXXII.

Vabilo k naročbi.

Z mesecem julijem začne se II. polletje in prosimo torej p. n. naročnike, katerim s tem dnevom poteče naročba na „Slov. Gospodarja“, naj se podvzajo nadaljejnjo naročnino doposlati, da se jim ne pretrga ali pa ustavi do pošiljanje lista.

„Slov. Gospodar“ stane do konca leta 1 fl. 30 kr. in do konca septembra pa 65 kr.

Naročnina, nova in zastala, naj se nam pošlje po poštinih nakaznicah, ker so take pošiljatke najbolj ročne. Upravnilstvo.

Naš list.

Na shodu slovanskih časnikarjev v zlati Pragi se je razpravljalo tudi o slovenskem časnikarstvu. Iz te razprave se je razvidelo, da zavzema naš list med slovenskimi časniki odlično, častno mesto. «Slovenski Gospodar» je za «Domoljubom» najbolj razširjen list na Slovenskem. Pomisliti pa moramo, da «Domoljub» ni tednik in mu torej ni treba plačevati časnikarskega koleka in da je osnovan na širnejši podlagi, namreč za vse slovenske pokrajine, dočim se naš list bolj omejuje na slovenski Štajar. «Slovenski Gospodar» zavzema potemtakem zares izjemno mesto med slovenskimi časniki.

Kaj je pomoglo našemu listu, da se je slovenskemu narodu tako prikupil in omilil? S samozavestjo odgovorjamo: «Naš program!» Naš list je vedel vedno ubirati prave strune. Vedel je, da so Slovencem največje, najljubše draginje: Katoliška vera, slovenska domovina

in avstrijska država. Zato je neustrašeno odbijal napade na našo vero, naj so prihajali od katerekoli strani. Branil je pravice slovenskega jezika pred nasprotniki, med rojaki pa je budil ponos na blaglasno domačo govorico. Za slovenskega kmeta je zahteval neprenehoma, da se mu po pametnih zakonih zboljša sedaj tako obupno in slabo gospodarstveno stanje, za slovenskega delavca pa je terjal, da se oslobodi izpod jarma krutega kapitalizma ter se uvrsti med druge stanove, po zahtevah pravice in človekoljubja. Ljubezen do Avstrije in njegovega presvetlega vladarja diha iz vsake vrste našega mnogoletnega lista. V tem duha je pisal naš list in izvanredno visoko število naročnikov nam dokazuje, da hodimo pravo pot. In to število se ni doseglo svojega vrhunca! Od dne do dne se oglašajo novi naročniki, naš list hodi vedno v večjem številu med slovenski narod . . .

Tudi ugled, katerega si je «Slov. Gosp.» vedel priboriti v vrstah slovenskih časopisov, se ne sme prezreti. S ponosom smemo trditi, da je naš list, posebno zadnja leta, večkrat odločilno posegal v tok našega političnega življenja. Članki našega lista so se radi čitali in v merodajnih krogih tudi vedno upoštevali. Spominjamo le na naše članke pred vseslovenskim shodom, na velezanimivo razpravo: «Pred važnimi izpremembami» in «Kako se Spodnji Štajar pripravlja za Pruse.» Naše besede so bile sicer kratke, a vsakokrat jedrnat in tehtne. Zato pa se tudi v krogu politikov niso mogle in niso smele prezirati. Zadnji naši članki o razmerah ob meji vzbudili so zaslužno pozornost doma in pri

nasprotnikih. Bili so povod novemu podjetju za obrambo slovenske meje.

V duhu, v katerem smo dosedaj urejali list, hočemo ga še tudi v bodoče. Naš list bo katoliški list, slovenski list in demokratski list. «Slov. Gospodar» ostane torej pri svojih starih načelih. A ta načela bomo širili vedno z živahno besedo, mladeniško navdušenostjo in strogo doslednostjo! Komur so draga naša načela, komur je ljub naš program, naj podpira naš list in naj ga širi v krogu svojih prijateljev in znancev. Čim bolj bo razširjen naš list, tem večji ugled bo imel, tem več bo zalegla njegova beseda pri nasprotnikih in svojcih!

Sv. Ciril in Metod.

Iz dravske doline, 26. junija.

V torek, dne 5. julija, se bo spominjal celi slovanski svet velikih duševnih dobrot, koje je vsprejel po svojih apostolih, sv. Cirilu in Metodu. Tudi mi Slovenci se jih hočemo hvaležno spominjati.

Slovenci smo dobili katoliško vero od nemških, laških in grških duhovnikov. Toda čeprav smo bili pokristjanjeni, duh svete vere se vendar ni mogel globoko ukoreniniti v ljudstvu, kajti verski učitelji niso bili dovolj zmožni jezika, v katerem je govoril narod. Zato je poslal leta 862 moravski knez Rastislav svoje poslance v Carigrad k cesarju Mihajlu ter ga prosil, da mu pošlje može, ki bi bili popolnoma zmožni oznanovati katoliško vero v domačem, slovenskem jeziku.

Listek.

Levom v razmesarjenje.

Zgodovinska povest. Prevel Krutogorski.

(Konec.)

Pompej je ustanovil zverinski boj s 600 levov, 18 slonov in 410 drugih afrikanških zverin. Za cesarja Avgusta je na torišču v jednom dnevu bilo ubitih 36 krokodilov; pod Kaligulo se je ljudstvo naslajalo s prizorom, kako se je mesarilo 400 medvedov. Radi raznoličnosti so se včasih predstavljale tudi male igre, kojih vsebina se je jemala iz zgodovine ali mitologije. Grozen je bil realizem takih predstav. Na smrt obsojeni zločinci ali uplenjeni vojaki so morali predstavljati Herkula na goreči grmadi ali Orfeja, razmesarjenega od levov. Skratka, storilo se je vse, da bi se obdržal propal in zatorej kruti, krvoločni narod v vedni opojnosti, v nepretrgani, nezdravni nevednosti . . .

IV.

Tretji dan po prihodu kristjanov v Rim so lepaki po stenah naznanjali, da se bodo igre pričele prihodnji dan. Vjetim kristjanom je bilo povedano, da se odvedejo jutri v cirkus. Poslednji dan so prečuli v tihi molitvi in prepevanju svetih pesmi.

Drugega jutra se zbere mala občina zadnjokrat okoli svojega predstojnika na dvorišču vojašnice. Ondi se je poslednjokrat opravila božja služba, potem so se vsi vsedli drug poleg drugega, čakajoč zadnje ure.

Okoli poldne je prišel po nje v ječo oddelek vojakov s centurionovim načelnikom. Še jedenkrat so se objeli in poljubili obsojenci, opominjajoč drug drugega, da se kmalu vidijo v večnem življenju. Potem so šli paroma v smrt. Ulice, po kojih so jih vodili, so bile kakor izumrle. Vsak, kdor ni imel neodložnih opravkov, se je nahajal v cirkusu, v katerega je šlo okoli 100.000 ljudi. To zgradbo je dal sezidati cesar Flavij Vespazijan. Imenovali so cirkus tudi amfiteater (okroglo gledališče). Sestavljen je bil iz eliptičnega torišča, iz štirih nadstropij in visok 50 metrov. Od spodaj navzgor se vpenjajoči prostori so bili narejeni tako, da je iz slehernega posameznega mesta bil jasen razgled čez celo torišče. V prvi galeriji so bili prostori za cesarsko rodovino in za višje državne dostojanstvenike. Zverina je bila zaprta v kletkah pod toriščem. Da bi se gledalci obvarovali pred žgočimi žarki solnčnimi, (kajti amfiteatr ni imel strehe,) je nad vsem ogromnim prostranstvom torišča bila razpeta platnena zavesa. Blesteče, umetno izdelani okraski na stenah in balustradah, od

zlata in dragocenih kamenov iskrea se obleka, pestrota oblačil — vse skupaj je predstavljalo slepečo sliko razkošja cesarskega Rima.

Ko so se bili kristjani približali gledališču, zadonel jim je od tam nasproti vrišč mnogih tisoč glasov. To je bil divji krik odobravanja gladiatorju, kateri je zadal premaganemu protivniku smrtni udarec. S tem se je končala prva predstava — boj gladiatorjev. Potem je sledila zverinska gonja.

Žrtve gonje so se navadno vodile v gledališče po dolgem ozkem hodniku, ki se je nahajal poleg torišča. Tam so nesrečneži, sedeči na kamenitih klopih, čakali znamenja, ko jim je bilo vstopiti. Koridor je držal naravnost k torišču, a vendar tako, da v njem sedeči niso videli tega, kar se je godilo v gledališču. Pred vhomom na torišče je bila krepka, premakljiva mreža. No čeprav obsojenci niso videli grozovitostij, vršečih se za mrežo, zato pa so jasno čuli rjojenje zverine, vpitje na kosce trganih in umirajočih ljudi ter divje tuljanje ljudstva, podobno oddaljenemu bučanju orkana.

Jedva so se vsedli kristjani, vstopil je vojak in velel Antonu in Perpetui slediti njemu. Le-ta sta se prijela za roki, pogledala se zadnjokrat in šla za svojim voditeljem. Ali ta ju ni povedel k mreži, ampak v jeden

